

Рис. 1.29. Старинна миниатюра от уж XV в.: „античния Цицерон и другите „антични“ персонажи са показани като средновековни хора в средновековна обстановка. Съвременният коментар е: „Лелиус (Lelius) отляво, Ениус (Ennius) и Сцевола (Scaevola) в центъра; Цицерон (Cicero) пише своя трактат „За дружбата“ [1485], с. 163.

му е открит в Германия от Поджо Брачолини през 1425 г.... Този Герсфелски ръкопис не се е запазил (оцеляват само няколко коли от частта за Тацит), но от него са останали около 20 копия, направени в Италия през XV в.“ [760], с. 337.

Датирането на „античните“ извори е извършено през XVI–XVII в. въз основа на съображения, които не са стигнали до нас. Книгата на Витрувий „За архитектурата“ е открита едва през 1497 г. [544]. Както твърди Н. А. Морозов в [544], т. 4, с. 624, Витрувий посочва в астрономическия раздел на книгата си с невероятна точност периодите на хелиоцентричните (!) завъртания на планетите. Архитектът Витрувий, живял уж през I–II в. от н.е., е знаел тези числа по-добре от астронома Коперник! Нещо повече, за въртенето на Сатурн той е сгрешил само с 0,00007 част от съвременната стойност на периода. За Марс грешил едва с 0,006, а за Юпитер – 0,003. Вж. анализа в [544], т. 4, с. 625–626.